

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. II. Solvuntur argumenta in contrarium,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

Ergo admittit scientiam mediā, sequitur Verbum a

Quantum verò ad secundam partem (quòd ni-

§. II.

Solvuntur argumenta in contrarium.

Contra præcedentes conclusiones obijciunt in

Ad Augustinum respondeo, Verbum divinum

Ad D. Thomam dicatur, illum ibi loqui de

Neque oblat quòd idem S. Doctor infra qu.

tur, sicut & dilectio ex qua Spiritus Sanctus pro-

Obijciunt secundo, Verbum per se in quarto

Confirmatur: Verbum debet in actu secundo

Ad objectionem respondeo, distinguendo Ma-

Vel secundo responderi potest, concessa Ma-

Ad confirmationem, concessa Majori, negan-

85.

86.

87.

88.

89.

cidens tantum & concomitanter; quatenus scilicet ei veluti accidentaliter seu contingenter advenit liberum divinæ voluntatis decretum; unde cum Verbum divinum, ex vi suæ processionis, illa solum objecta repræsentet, quæ per se in essentia, ut gerente vices speciei intelligibilis, & intellectum Patris fecundante, continentur; futura contingencia per se & ex vi processionis non exprimit, sed illorum cognitio ad ejus productionem merè per accidens & concomitanter se habet.

90. Obijciunt secundo Adversarii, & instant contra solutionem jam datam, Verbum divinum de facto repræsentat & exprimit creaturas, non solum ut possibiles, sed etiam ut futuras: Sed talis expressio ac repræsentatio illi convenit ex vi processionis: Ergo ex vi illius repræsentat creaturas, non solum ut possibiles, sed etiam ut futuras. Major est certa, Minor probatur. Quidquid Verbum habet, accipit à Patre per æternam generationem, juxta illud Christi Joann. cap. 17. *Omnia mea, tua sunt. Et istud cap. 17. sic doctrina non est mea, sed ejus qui misit me* Sed quidquid Verbum accipit à Patre per æternam generationem, habet ex vi suæ processionis: Ergo expressio & repræsentatio futurorum, ex vi suæ processionis illi convenit.

91. Respondeo concessâ Majori, negando Minorem. Ad cujus probationem dicendum est, quod etsi Verbum omnia quæ habet, habeat per suam processionem, non tamen omnia habet ex vi suæ processionis, sed aliqua per suam processionem identicè tantum & concomitanter illi conveniunt. Sicut disp. 2. dicebamus, quod licet Spiritus Sanctus per suam processionem habeat naturam divinam à Patre & Filio communicatam, illam tamen non accipit ex vi suæ processionis, sed concomitanter tantum & identicè, in quantum amor seu impulsus, quem ex vi suæ processionis recipit, realiter identificatur cum natura divina.

92. Dices: Filio ex vi suæ processionis formaliter solum convenit natura divina, non verò attributa; cum sola natura sic formalis & primarius terminus divinæ generationis; & tamen per se procedit, non solum ex cognitione essentia, sed etiam attributorum: Ergo quamvis libera repræsentatio futurorum, illi non competat primario ex vi processionis, sed tantum secundario, debet tamen ex cognitione illorum procedere.

93. Respondeo, Attributa communicari Filio ex vi processionis, per se secundario; & idcirco procedere ex cognitione illorum: repræsentationem autem rerum futurarum & existentium, quia ab aliqua suppositione libera & contingenti dependet, per accidens solum competere Verbo; & ideo illud per se procedere ex cognitione attributorum, & creaturarum possibilium, sine quibus divina omnipotentia comprehendi non potest; non verò ex cognitione futurorum, quæ cum divina omnipotentia, aut aliis attributis, necessariam connexionem non habent.

§. III.

Duo Corollaria notatu digna.

94. EX dictis inferes primò, Verbum divinum per se procedere ex cognitione divinorum decretorum sub conceptu entitatis, per accidens verò seu concomitanter, ex cognitione illorum sub conceptu reiterationis ad creaturas.

A Patet hoc corollarium: quia Verbum per se procedit ex cognitione essentia, ut terminata ad formalitates necessarias, seu necessario cum essentia connexas; per accidens verò, seu concomitanter, ex cognitione illius, ut terminata ad formalitates liberas, & cum essentia necessaria non connexas; Sed libera Dei decreta, ut terminata ad formalitates increata quam explicant, necessaria sunt, & cum essentia divina necessario connexas, defectibilia verò seu contingencia, sub conceptu reiterationis ad creaturas, cum sub illa ratione & formalitate potuerint in Deo non esse, ut in Trinitate Voluntate Dei fuse explicatum est: Et go &c.

B Inferes secundo, plures esse distinguendas terminationes in intellectione, per quam Verbum producit. Prima est ad essentiam divinam, ut ad ejus objectum formale & primarium: secunda ad attributa, & relationes, ut ad proprietates, vel modos objecti formalis & primarii; tertia ad creaturas possibiles; ultima ad res exsistentes & futuras. Tres primæ per se & ex vi processionis Verbo divino conveniunt; quarta verò solum concomitanter, & veluti per accidens. Unde si per impossibile aliqua ex tribus primis tolleretur, Verbum divinum, vel omnino destrueretur, vel mutaretur intrinsecè; secus verò, si ultimâ tantum terminatione careret.

ARTICULUS IV.

An proprie, & perfecte, ac soli Filio, ratio imaginis conveniat in Divinis?

TRIA, ut patet, in hoc articulo inquirimus: Primum, an ratio imaginis verè & proprie Filio Dei competat? Secundum, an perfecte in illo reperiat? Tertium, an illi tantum, non autem Spiritui Sancto conveniat? Pro resolutione, sic

§. I.

Premittitur unum quod apud omnes est certum, ex quo inferuntur quedam corollaria.

SUPPONENDUM est ex D. Thoma hic art. 1. & 2. *pro qua quest. 93. art. 1. & 2. ad veram & propriam rationem imaginis duo requiri. Primum est similitudo, non quacunque, sed perfectior est quæ sit in specie, aut saltem in signo speciei, quale est figura in rebus corporalibus: similitudo enim in gradu generico, aut analogo, vel etiam in accidentibus communibus, non sufficit ad rationem imaginis; unde vermiculi in homine producti, non sunt ipsius imagines, nec etiam paries albus est imago hominis albi. Secundum quod ad propriam rationem imaginis requiritur, est expressio, seu origo ab eo cujus dicitur imago: unde unum ovum, quamvis perfectè simile alteri, non est imago illius, quia non est ab illo expressum seu productum, ut ex Augustino ibidem refert S. Thomas. Ex hac suppositione*

Inferes primò, quod sicut triplex potest reperiri similitudo ab alio expressa, scilicet in re artificiali, intentionali, & naturali: ita triplex potest dari imago, nimirum artificialis, ut statua, vel tabella; intentionalis, ut species impressa, & expressa; & naturalis, ut filius respectu patris

Inferes secundo, quod tantò perfectior est imago